

Arrest

nr. 224 969 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens een binnenkomststempel op 16 augustus 2018 via Amsterdam naar Europa is gereisd, verklaarde in augustus 2018 België te zijn binnengekomen. Zij is in het bezit van een Ecuatoriaans paspoort, afgegeven op 25 juli 2018 en geldig tot 25 juli 2023.

1.2. Op 7 maart 2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de registratie van een wettelijke samenwoning tussen verzoekster en de heer G.Q.T, aangevraagd op 15 januari 2019. Op 20 maart 2019 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster.

1.3. Op 29 juli 2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een nieuw verzoek tot registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en de heer G.Q.T, aangevraagd op 18 juli 2019.

1.4. Op 6 augustus 2019 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op 6 augustus 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 6.08.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: F. T.

voornaam: J. E.

geboortedatum: 15.09.1993

geboorteplaats: Cotacachi

nationaliteit: Ecuador

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene verklaart dat ze een partner heeft in België. Op 15.01.2019 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer Q. T. G. °1.07.1968 die de Ecuatoriaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 7.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene deed op 18.07.2019 te Antwerpen opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer Q. T. G. Aan betrokkene werd op 30.04.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13 van 20.03.2019). Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkenes uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene

reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning. Het feit dat betrokkene samenwoont meneer Q. T. geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart dat haar ouders en broer nog in Ecuador wonen. In die zin vormt een terugkeer naar haar land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2019 dat haar betekend werd op 30.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2019 dat haar betekend werd op 30.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verklaart dat ze bijna 1 jaar in België is. Ze verklaart dat ze artieste is en muziek speelt en dat ze in België wou studeren. Ze verklaart dat ze niet is terug gekeerd naar Ecuador omdat haar vriend heeft gevraagd om hier te blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.03.2019 dat haar betekend werd op 30.04.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Ecuador.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 6 augustus 2019 werd tevens de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

2. Ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van de ernstige middelen

3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel aan als volgt:

“Schending van artikel 8 en 12 juncto artikel 13 EVRM, , artikel 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn), schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe

Verwerende partij nam op 6 augustus 2019 een bijlage 13septies, i.e. geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten maar een bevel met vasthouding met het oog op verwijdering.

Met betrekking tot verzoeksters gezinsleven stelt de bestreden beslissing als volgt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

[artikel 5 van de terugkeerrichtlijn]

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij zelf om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven in aanmerking te nemen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht/ dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het is correct dat verzoekster en haar partner momenteel niet officieel wettelijk samenwonen volgens het Belgisch recht. Ze hebben tot tweemaal toe een aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoning bij de ambtenaar van de burgerlijke stand om hun duurzame relatie ook wettelijk te verankeren. Men kan verzoekster geenszins verwijten dat het haar ontbrak aan de wil om haar verblijf in België te laten regulariseren.

De weigeringsbeslissingen tot registratie van de wettelijke samenwoning betekenen echter niet dat er geen sprake kan zijn van een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, zoals bijvoorbeeld het hebben van kinderen samen (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif v. Bulgarije, §112; EHRM 5 januari 2009, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, §30). Samenwonen kan een belangrijk element zijn maar niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Verwerende partij deed echter totaal geen eigen onderzoek, en hield geen rekening met de bovenstaande factoren ter kwalificatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zij maakte zich er integendeel makkelijk van door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen hetgeen volgens de bestreden beslissing een "contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven" uitmaakt. Het besluit op basis daarvan dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Het loutere feit dat de stad Antwerpen oordeelde dat de wettelijke samenwoning niet kon geregistreerd worden ontslaat verwerende partij er echter niet van alle nuttige feiten te betrekken in de beoordeling van het bestaan van dit familieleven.

Verwerende partij dient nog steeds zelf haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te nemen.

In het bijzonder dient er hierbij vastgesteld te worden dat naar de Belgische wet, maar ook naar de vigerende Europese regelgeving en principes, een wettelijke samenwoning slechts een schijnsamenwoning is in zoverre het enige doel van de wettelijke samenwoning een beoogd verblijfsvoordeel betreft.

Zoals er in het handboek van de Europese Commissie met betrekking tot schijnhuwelijken (en naar analogie van toepassing op schijnwettelijke samenwoningen) gesteld wordt behoort een huwelijk tot de meest intieme aspecten van het privé- en gezinsleven, en dient er bijzonder veel aandacht besteed te worden aan proportionaliteit van de inmenging in dit huwelijksleven. De Commissie wijst er op dat succesvolle beroepen tegen huwelijksweigeringen aantonen dat er voldoende procedurele regels en garanties dienen te zijn om de fundamentele rechten van de betrokkenen te waarborgen. Deze fundamentele rechten betreffen het recht op privéleven en gezinsleven, het verbod op discriminatie, het recht op een effectief rechtsmiddel, de rechten van de verdediging en de beginselen van wettigheid en proportionaliteit:

"Marriage is related to the most intimate aspects of private and family life. Measures taken by national authorities on a discriminatory or automate basis with a View to detect and prevent possible abuse are likely to constitute an unjustified and disproportionate intrusion into the private life of all the couples concerned. Successful appeals on procedural grounds against the original decisions taken by national authorities in the context of fight against abuse show the importance of having a set of effective rules and safeguards in place to protect citizens' fundamental rights. Any measure taken by national authorities with a view to prevent abuse must fully respect the fundamental rules and principles of EU law. In particular, genuine couples should not be prevented, discouraged or dissuaded from exercising their fundamental right to free movement by unjustified or disproportionate measures. This is a pre-requisite for the fight against abuse to be effective without undermining EU law and its objectives. Free movement is one of the fundamental freedoms that EU citizens enjoy under EU law. Derogations to such a fundamental freedom guaranteed by the EU Treaty may only take place on a case by case basis and if they are non-discriminatory, justified and proportionate to the objective pursued by the national authorities. At the same time national authorities have to take into account a full set of fundamental rights and safeguards. Fundamental rights which lie at the core of the protection afforded by EU law to all individuals range from the right to respect for private and family life, the prohibition of discrimination, the right to an effective remedy and the right to defense to the principles of legality and proportionality."

De inmenging in het recht op gezins- en privéleven dient noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Gelet op de factoren die volgens de rechtspraak van het EHRM bepalen of er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM is het duidelijk dat niet kan getwijfeld worden aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid ervan. Verzoekster woont sinds september 2018 in bij haar partner aan [adres] Antwerpen, waar ook verzoeksters tante woonachtig is. Op 6 augustus werden ze beide aangetroffen door de politie in hun slaapkamer waarna verzoekster werd overgebracht naar het Centrum voor illegalen te Brugge. Binnenkort hebben ze gedurende een jaar een relatie. Verzoekster en haar partner spenderen vrijwel elk ogenblik samen en hebben het ook al over kinderen gehad. Ze wensen hun leven verder met elkaar te delen.

Deze elementen tonen afdoende aan dat verzoekers relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven of diende dit minstens te zijn. In onderhavig verzoekschrift worden nog extra bewijzen van verzoeksters relatie voorgelegd (Stukken nrs. 3-4). Het gaat om screenshots van gesprekken tussen verzoekster en haar partner sinds het begin van hun relatie. Hieruit blijkt de frequentie van de gesprekken alsook het feit dat ze elkaar regelmatig liefdevolle boodschappen toesturen. In het gesprek zijn ook meerdere foto's terug te vinden van verzoekster en haar partner,

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wijf of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij maakte zich er immers te gemakkelijk vanaf door een beslissing van de stad Antwerpen blindelings over te nemen in plaats van een eigen onderzoek te voeren.

Ten slotte legde verwerende partij aan verzoekster tegelijk met onderhavige beslissing een inreisverbod van drie jaar op. (Stuk nr. 5) Ze zal dan ook voor een periode van minstens drie jaar van haar partner gescheiden worden.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat,

alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen, §70).

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Ecuador. Verzoeksters partner is al meer dan 20 jaar in België. Hij beschikt sinds 2009 over een verblijfskaart type B. Hij werkt hier als muzikant en heeft hier een eigen netwerk. Het is bijzonder moeilijk voor hem om dit alles achter te laten. Er kan bijgevolg niet verwacht worden dat zich opnieuw in Ecuador zou gaan vestigen om zijn gezinsleven te kunnen beleven. Zelfs een tijdelijke verhuis naar Ecuador zou tot gevolg hebben dat hij zijn bron van inkomsten verliest of dat deze op zijn minst op ernstige wijze aangetast worden.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoekster en haar partner. Gelet op al het bovenstaande is het voor verzoekster voorts onbegrijpelijk waarom haar verwijdering proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Verwerende partij schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht door geen eigen onderzoek te voeren naar het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Nochtans is er duidelijk een gezinsleven aanwezig en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient verwerende partij overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”.

Ter ondersteuning voegt verzoekster volgende stukken:

- Kopie van de B-kaart van de heer G.Q.T., afgegeven op 19 december 2017 en geldig tot september 2019 (stuk 2);
- Kopie van een pagina uit haar paspoort (stuk 2);
- Berichten en gesprekken tussen verzoekster en de heer G.Q.T. (stukken 3 en 4);
- Inreisverbod van 6 augustus 2019 ten aanzien van verzoekster (stuk 5).

3.2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat niet kan worden aangenomen dat het enig middel ernstig is.

3.2.3. Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissing met redenen wordt omkleed. Verzoekster wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel. Zij kreeg geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend. Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt toegepast, omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekster wordt teruggedleid naar de grens op grond van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden niet betwist, noch weerlegd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, kunnen de juridische en feitelijke gegevens eenvoudig worden gelezen die hebben geleid tot de bestreden beslissing.

De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91

en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt *prima facie* dan ook niet dat verzoekster zich nog dienstig op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

In casu werd verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist, noch weerlegt dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, nu zij niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verweerder niet alleen rekening heeft gehouden met de weigering van registratie van een wettelijke samenwoning wegens het feit dat deze niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Er wordt ook op afdoende wijze ingegaan op het ontbreken van een werkelijk gezinsleven. De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Betrokkene verklaart dat ze een partner heeft in België. Op 15.01.2019 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer Q. T. G. °1.07.1968 die de Ecuadoriaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Op 7.03.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene deed op 18.07.2019 te Antwerpen opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer Q. T. G. Aan betrokkene werd op 30.04.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13 van 20.03.2019). Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkene's uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of

om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning. Het feit dat betrokkene samenwoont meneer Q. T. geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoekster toont niet concreet aan dat verweerder in deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Verzoekster betwist immers niet dat er reeds een beslissing tot weigering van registratie van een wettelijke samenwoning werd genomen door de stad Antwerpen. De Raad wijst er verder op dat geen enkele wetsbepaling verhindert dat de gemachtigde van de minister zich hierop steunt bij de beoordeling van de feitelijke gegevens in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het voorleggen van een aantal berichten en gesprekken tussen verzoekster en de heer G.Q.T. heeft immers geen invloed op de genomen beslissingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand, los van het feit dat de Raad geen rechtsmacht heeft over deze beslissingen. Wat de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad op dat verweerder niet op de hoogte werd gebracht van de berichten en gesprekken, zodat hij deze niet in rekening kon brengen inzake de verblijfssituatie van verzoekster, maar zij toont evenmin aan dat zij verhinderd was om deze gegevens eerder ter kennis te brengen. Bijgevolg is het in principe geenszins kennelijk onredelijk dat ten aanzien van een illegaal verblijvende vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Over de persoonlijke omstandigheden van verzoekster wordt in de bestreden beslissing verder als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat haar ouders en broer nog in Ecuador wonen. In die zin vormt een terugkeer naar haar land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing de individuele situatie, inclusief het gezinsleven van verzoekster, heeft onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij het tegendeel voorhoudt.

Wat het betoog betreft dat verzoekster gescheiden zal worden van de heer G.Q.T. met wie zij samenwoont sinds augustus 2018 in Antwerpen, dat van de heer G.Q.T. niet kan worden verwacht dat hij verzoekster vergezelt naar Ecuador en dat zij berichten en gesprekken voorlegt van hun relatie (stukken 3 en 4), oordeelt de Raad als volgt:

Aangezien verzoekster nooit tot verblijf werd toegelaten of gemachtigd in België, is er *in casu* slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing het bestaan van een zekere vorm van gezinsleven in hoofde van verzoekster niet volledig wordt ontkend, evenwel blijkt uit de bestreden beslissing dat dit gezinsleven werd opgebouwd in een periode van illegaal verblijf.

Het motief in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekster samenwoont met de heer G.Q.T. niet automatisch een recht op verblijf oplevert, is ook correct.

Verzoekster toont echter niet aan dat er *in casu* sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van verweerder.

De Raad brengt in herinnering dat artikel 8 van het EVRM niet verhindert dat Staten voorwaarden vastleggen voor de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, noch dat zij een verwijderingsmaatregel nemen jegens de vreemdeling die niet aan de voorwaarden voldoet. Het precaire gezinsleven dat verzoekster gedurende haar relatief korte verblijf in België heeft opgebouwd lijkt *in casu* minder zwaar door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van de controle op de toegang en het verblijf op het grondgebied nu er geen zeer uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 8 van het EVRM blijken. Bovendien betwist verzoekster niet dat een registratie van wettelijke samenwoning werd geweigerd, waarbij de bestreden beslissing terecht opmerkt dat dit een contraindicatie is inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. De bestreden beslissing kon dan ook terecht oordelen dat een repatriëring niet in disproportionaliteit staat in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij gescheiden zal worden van de heer G.Q.T., verwijst de Raad naar de mogelijkheid om terug te komen naar België, mits het in acht nemen van de nodige verblijfsprocedures en nadat een opheffing van het inreisverbod werd gevraagd in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze wettelijke vereisten een onoverkomelijke belemmering vormen.

Ten overvloede, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven in beginsel niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoekster dit niet aan. De bestreden beslissing verhindert niet dat de heer G.Q.T. verzoekster bezoekt in het land van herkomst of haar tijdelijk vergezelt. Verzoekster verklaart in het verzoekschrift dat zij de heer G.Q.T. in 2017 leerde kennen in Ecuador. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat de heer G.Q.T. verklaarde in januari 2019, bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, dat hij in februari een maand naar Ecuador ging, maar dat verzoekster hier bleef. Minstens wordt aangenomen dat er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan om elkaar te zien in hun land van herkomst. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven en dat zij de relatie, die zij thans ook via berichten en gesprekken aannemelijk maakt, op die manier verder kan onderhouden.

Verzoekster brengt geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt nogmaals dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat *in casu* een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Het enig middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. VAN CAMP